

fond ved Udgangen af Marts Maaned 1857 30,626 Rd. 75 $\frac{1}{2}$; i Finantsregnskabet for Finantsaaret 1857—58 findes ført til Udgift til Reservefondet 846 Rd. 74 $\frac{1}{2}$, Reservefondet har altsaa dengang eiet omtrent 31,500 Rd., men det samme Regnskab udviser, at Udgifterne i Finantsaaret have været 205,503 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, hvorimod Indtægten kun har været 191,697 Rd. 47 $\frac{1}{2}$; der er altsaa derved en Underbalance tilstede af 13,905 Rd. 62 $\frac{1}{2}$. Det staaer ikke udtrykkeligt i Regnskabet, at denne Underbalance er dækket af Reservefondet, og Størrelsen af Reservefondet findes ikke opgivet paa samme Maade som i Regnskabet for 1856—57, men jeg anseer det for givet, at Underbalancen er dækket af Reservefondet, og, dersom det er Tilfældet, saa vil dette Fond ved Udgangen af Finantsaaret 1857—58 være gaaet ned til omtrent 17,500 Rd.; det er altsaa i det ene Aar formindsket betydeligt. Jeg veed nu ikke, om de Efterretninger, der andetsteds have været udbredte om Status i det løbende Finantsaar, ere rigtige eller ikke, men, dersom de paa nogen Maade ere det, saa tør jeg vel antage, at, naar dette Finantsaar udløber, vil Reservefondet ogsaa være opbrugt, medens det af den Tillægsbevillingslov, som er bleven os forelagt, vil sees, at Reservefondet skal overtage nye Byrder. Denne Tingenes Tilstand kan, saa forekommer det mig, ikke Andet end bringe os til at opfaae det Spørgsmaal: Hvem skal dække Underbalancen, saafremt de 50,000 Rd., som Staten tilskyder, ikke ere tilstrækkelige? At paabyrde vedkommende Minister den, vilde vistnok Ingen tænke paa; at lægge Ansvarer over paa Theaterdirectionen, saa at den skulde dække Underbalancen, kan man vel heller ikke, men hvem skal da dække den? Jeg frygter meget for, at vi komme til at dække den, og det er den Mislighed, der er ved at give Administrationen saa frie Hænder som muligt, at vi komme til at dække Deficit, men opgive Bevillingsmyndigheden. Det vilde imidlertid være mig hjært at høre, hvorledes den ærede Ordfører har tænkt sig dette Forhold, og navnlig hvorledes han har besvaret sig det Spørgsmaal: Dersom der bliver en saa stor Underbalance, at Sagerne ikke længere kunne holdes

gaaende, hvem skal da dække den? Hvad vil der saa stee?

Hvad angaaer Udvalgets Endringsforslag under Nr. 7, at Theatret skal beholde samme Finantsaar som Kongeriget i det Hele, nemlig fra 1ste April til 31te Marts, hvilket det jo nu har, medens der af Ministeriet er foreslaaet et andet Regnskabsaar, da maa jeg for mit Bedkommende lægge en større Vægt herpaa, end det efter den ærede Ordførers Vittring synes, at Finantsudvalget har lagt derpaa. Der har nemlig oftere hos Regnskabsførere ved forskellige Instituter under Statens Bestyrelse vist sig en Tilbøielighed til at lave sig et eget Finantsaar, medens der fra Rigsdagens Side stadig har været stræbt hen til at bringe alle Regnskaber i Overensstemmelse med Finantsaaret, og jeg troer, at en saadan Overensstemmelse ubetinget er heldig. Den eneste Døjførelse af Kongerigets finansielle Status er jo den aarlige, og for at den skal blive saa sand som mulig, maa man stræbe hen til indenfor de givne Grændser virkelig at samle alle Indtægter og Udgifter og kun i yderste Nødstilfælde taale nogen Afvigelse derfra. Jeg anseer derfor enhver Bestræbelse, som gaaer ud paa indenfor Finantsaarets Grændse at samle alle virkelige Indtægter og Udgifter, for meget vigtig og at fortjene Rigsdagens bestemteste Understøttelse, og altsaa omvendt, at enhver Bestræbelse, som gaaer ud paa at skabe sig et eget Finantsaar, bør Rigsdagen modsætte sig. Imidlertid kunde man sige, at der i det foreliggende Tilfælde maaffee var en Nødvendighed tilstede; man kunde anføre Hensigtsmæssigheden af, at Theatrets Regnskabsaar stemmede overeens med Theatersaisonen, men jeg troer imidlertid ikke efter det Kjendskab, jeg har til Theatrets Regnskaber, at der vil være nogen saadan Nødvendighed tilstede; tidligere idetmindste har Theatret opgjort sine Regnskaber kvartalsviis, og jeg skal af Statsrevisionens Antegninger med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1852—53 tillade mig at oplæse et Par Linier, der skildre Regnskabsvæsenets Tilstand. Det hedder der Pag. 108: „Hvad der først falder i Øinene ved dette Regnskab er den